

"אני לא מבלף – כמו שהבטחתי קיימתי"

הנה כל מי שקורא את מאמרי, ושומע את שיעורי, יודע שאמרתי והזהרתי מראש, ואפילו ביקשתי, "תנו לי לעורר את העם, אעשה זאת בלי שמות, רק ברמיזות קלות". לא רציתי לפתוח את הנושא של השיקוץ הזוהרי כרבים. וכך גם אמרתי לתלמידי ולאנשי ביתי, שלא היה בדעתי כלל וכלל לפתוח את הענין ולומר שמות, או לומר ספרים מפורשים, אלא הכל רציני לומר ברמיזות בלבד. וכך תכננתי לעשות מספר שנים. ולא מפני פחדי מן הציבור חלילה, כי איני ירא ואיני חושש מאף אדם ומאף בריאה. וסהדי במרומים. אלא הכל לטובת הציבור, על מנת שלא יבהלו ויקחו את הדברים בצורה לא טובה. ולכן שמונה חודשים דיברנו בהסתר וברמיזות קלות בלבד.

אולם אז הזוהרתי ואמרתי, שאם מישהו יצא עלי לאחר שכל הראיות עמי ואיתי, והיום הדבר ניכר ביתר שאת וביתר עז מהמון אופנים. אז אמרתי, שאני אצא עם הדברים ואפתח הכל, וכאשר אמרתי כן עשיתי. הם חשבו שאם יצאו עלי, יחרימו אותי, יאימו על חיי, יעשו עלי סרטונים, יאימו על אנשי ביתי, אני אשתוק? מה חשבתם שאני מבלף? חשבתם שאני משחק? חשבתם שאם תעיפו אותי מבתי כנסיות אני אשתוק? אסור לשתוק למינים לעולם! למינים לא תהיה תקווה! אכזריות על עובדי עבודה זרה דבר זה גורם רחמים בעולם!

וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ה): "המסית אין דיניו כשאר דיני נפשות, מכמנין לו את העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם יצא מבית דין זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, יצא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו, ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו זקן וסרים ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים". ואם למישהו מן הקוראים היה ספק מפני מה אני מתבטא בצורה חריפה כנגד המינים, או מפני מה אני מדבר בצורה חריפה נגד דניאל עשור הפרו-נוצרי וחבר מרעיו, משום שאכזריות עליהם הוא רחמים בעולם!

וכעין זה כתב גם רבינו בספרו הגדול מורה הנבוכים (חלק ג פרק לט): "איש הזודן והרשע, אם בקש חסותנו, אין נותנים לו מחסה, ואין מרחמים עליו ... והוא אמרו: וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה – מעם מזבחי תקחנו למות ... כי הרחמנות על הרשעים המשחיתים, אכזריות על כל הבריות". ע"ש. והרי שמי שירחם או יתנהג בחמלה כלפי ספרי המינות והאפילה, או כלפי אנשיהם הנרצעים הארורים אוהבי השלמונים, הינו מתאכזר על הבריות ועל העולם כולו!

והנה דוגמא ברורה מהתורה לענין זה של הסתה אחר העבודה זרה והמינות (דברים פרק יג פסוק ז – יב פרשת ראה): "כִּי יִסְתַּדֵּךְ אֶחִידְךָ בְּן־אִמְךָ אוֹ בְנֵךְ אוֹ בִתְךָ אוֹ אִשֶּׁת חֵיקְךָ אוֹ רֵעֶךָ אֲשֶׁר כִּנְפֹשֶׁךָ בִּסְתֵר לֵאמֹר גִּלְתָּה וְנִעְבְּדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יְדַעְתָּ אֹתָהּ וְאֶבְתִּידֶךָ: מֵאֵלֶיךָ הַעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבְתֶיכֶם הַקְּרִבִּים אֵלֶיךָ אוֹ הַרְחִקִים מִמֶּךָ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ: לֹא־

תֹּאבֵה לֹו וְלֹא תִשְׁמַע אֲלָיו וְלֹא תִחַס עֵינֶיךָ עָלָיו וְלֹא תִחְמַל וְלֹא תִכְסֶה עָלָיו: כִּי הִרְגַּתְהֶן וְגַם יָדְךָ תִּהְיֶה־בֹו בְּרֵאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל־הָעָם בְּאַחֲרֶינָה: וּסְקַלְתוּ בְּאֲבָנִים וְמַת כִּי בִקִּשׁ לְהַדִּיחֶךָ מֵעַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיָרֵאוּן וְלֹא־יִוָּסְפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדְּבַר הַרְעָה הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ". והדברים ברורים היטב.

ולכן היום אנו מדברים בצורה יותר פתוחה, היום אנו מדברים בצורה יותר גלויה, היום אנו יודעים שספר האופל [זוהר] זהו ספר חיצוני, שהלומד בו לאחר הידיעות הברורות הללו שאנו מודיעים לציבור, נחשב לו שלומד בספר מינות, שדינו כבר ידוע, שאין לו חלק לעולם הבא.

והנה אתמול התקשר אלי אחד שנחשב לגדול הדור בישראל וכרחבי העולם כולו. השיחה כמובן מוקלטת, אני מאמין שגם אצלו. לא אחשוף פרטים אישיים כי אני מכבד את אותו אדם. וכמובן אם ישחקו עמי ויוציאו חלק מן ההקלטה או יפרסמו קרעים קרעים ממנה, אחשוף את ההקלטה השלימה ואף אכתוב מאמר נגד ההבלים שנאמרו באותה שיחה. אבל בשיחה עמי, ביקש ממני בדרך כבוד שאני אפסיק לדבר על הנושא מכיון שהנושא מפוקפק, ואמרתני לו, אתה רוצה למנוע ממני זיכוי הרבים? האם שמעת את טענותי?

ואם הנושא הנ"ל מפוקפק לדעתך ויש עליו ספק, מדוע אתה לא פונה לאלה שמפיצים שספר האופל הוא מתכון אליילי לגאולה? מדוע אינך מתקשר לבעלי הסגולות ואומר להם, "חדלו! תפסיקו! תשובתו היתה: "מי ישמע לי!" ואמרתני לו בלב גלוי, "ספר האופל הוא עבודה זרה ומינות וחייבים לעשות הכל להשמיד אותו מעם ישראל".

בכל אופן, הם חשבו שאני מבלף, ואני לא! שהבורא יתן לי כח להיות חדוד מטרחה, עיקש, מפיץ אמת בלבד, נאמן למסורת משה רבינו גדול הנביאים. וכל זמן שהבורא יתן בידי הכח והיכולת כך אעשה. לא אוותר לעולם על האמת!

ושהקורא לא יחשוב שאיני מבין את ההשלכות. בקרוב לא תהיה להם ברירה אלא לצאת עלי בציבור במכתבים, בחרמות, ברע-בנים שעולים ומדברים יחדיו כנגדני! אבל הם לא מבינים, שכל מה שהם לא יעשו, הם מקדשים עוד יותר את המטרה שאנו חפצים בה! והוא השמדת ספרי המינות מתוכינו!

וכדברי רבינו הטהור (פירוש המשנה להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק - בסוף ההקדמה): "... .. וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקה ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

"ספר האופל - שילוב של ספרים חיצוניים עם השקפות פרו נצרות"

והנה ישתבח המלך אשר בחר בנו מכל העמים, ונתן לנו את "תורתנו", חיי עולם נטעה בתוכינו! לאחר כל העקשנות שהבורא נתן בליבנו, לעמול להפיץ, להלחם את מלחמתה

האמיתית של התורה. נוכחנו לדעת, כי ספר האופל, לא רק שיישם ההדיר והפיץ דעות חיצוניות וזרות ליהדות, לא רק שנטה אל האלילות המאגיה והמיסטיקה הארורה, לא רק שביזה את בעלי המשנה והתלמוד וקרא להם בשמות בזויים.

אלא הכניס דעות של ספרים חיצוניים קדומים, שכבר עברו תחת עיניהם וידיהם של חז"ל, ולא הוכנסו כלל לקטגוריה של "ספרי קודש", אלא נשארו בתור ספרים חיצוניים! שהלומד בהם וחושבם שהם דעות אמת אין לו חלק לעולם הבא! כלומר, שהודיעו לנו חז"ל בכמה מקומות, שגלחמו מלחמת אמת כנגד אמונות כוזבות ורעות.

וממליץ אני כאן לכולם לקנות את הספר שנקרא, "יובלי זוהר", שבו מסבירה פרופסורית רונית מרוז שחקרה את ספר האופל במשך 30 שנה, שספר האופל הוא הגות של המון מחברים שהחלו לכתוב רעיונות קבליים מהמאה יא' לספירה. היא מעידה שהיא ראתה לפחות 650 כתבים שונים של ספר האופל. כלומר, ספר האופל לא רק שלא נכתב על ידי רשב"י הטהור חלילה, אלא מדובר בהמון מכשפים שכתבו רעיונות קבליים, וספר זה כתצורה הסופית שלו, הוא אסיפת דברי מינות שיוחסו לתנא הטהור רשב"י.

ונעתיק כאן שני מאמרים מספר חיצוני ארוך של הוזהר הזויות שהיה חי 450 שנה לפני כתיבת המשנה, כלומר במאה השלישית שלפני הספירה. ונוכיח כיצד מחברי האופל המכשפים הזוהרים, הסיתו את עם ישראל והדיחו אותם אחר ספרים חיצוניים ארוכים.

לספר זה הארוך קוראים, "ספר חנוך", והמחבר הטמא ייחס אותו לחנוך, כמו שעושים הרמאים בנבלותם. ונציג כאן כעת כמה מאמרים מספר זה, וממנו יוכח לקורא, כי ספר האופל מושתת ובנוי על הזויות של ספרי חיצוניים! ולא שליקט מהם דברים המתיישבים על הלב ודברים המסתדרים עם המושכל, אלא ליקט מהם את הסיבה שלמענם הם נחשבו לחיצוניים!

אלא שכעת צריכים אנו לקצת היסטוריה, כמה מאות שנים לפני שרשב"י נולד, נכתב ויוצא ספר בקרב קהילות ישראל שמשערים שנכתב ביד אדם יהודי או כמה יהודים, שנותן אור אחר, והסתכלות אחרת על עניני התורה והשקפותיה. ונמצאו בו דברים זרים מלאים בהזויות קשות, וממש מורגש לכל בעל שכל ישר, דברים זרים מאוד הכתובים בו! ונביא כאן כמה דוגמאות לענינינו:

דוגמה א: הוא המובא בספר חנוך (פרק ו'): "ויהי בימים ההמה כאשר רבו בני האדם, ותולדנה להם בנות יפות ונאות. ויראו אותן המלאכים "בני השמים", ויחמדו אותן, [כלומר לפי המכשף הוזהר הזויות שכתב את ספר חנוך, המלאכים קדושי עליון, חומרים בנות אדם ומתאוים אליהם!] וידברו איש אל אחיו לאמר, הבה נבקש לנו נשים מבנות האדם, ונלד לנו בנים. ויאמר אליהם, "שמעו! [שרבוט שם "מלאך" מהראש האלילי של הכותב הטמא], והוא הגדול ביניהם, יראתי פן תמאנו לעשות את הדבר הזה, ורבעה עלי לבד החטאת הגדולה הזאת. [כלומר, לפי המכשף כותב ספר חנוך, הגדול שבמלאכים, לא רק שהוא סוטה ומתאוה לנשים, אלא הוא דורש, שגם חבריו יהיו טמבלים כמוהו, ומדוע? כי לפי שיטת

המכשף, הוא לא רוצה ליפול לבד, אלא רוצה שאם הוא נפל גם חבריו יפלו! וזו הויה שעוד לא נראתה בעולם היהודי דאז]. ויענו אותו [המלאכים] כולם, ויאמרו, שבועה נשבע כולנו, ונקשר קשר, כי לא נעזוב את העצה הזאת, כי עשה נעשה את העצה הזאת. אז נשבעו כולם יחד ויקשרו קשר ויהיו כולם מאתים מלאכים. וירדו אל ארדים והוא ראש החר חרמון, ויקרא שם החר ההוא חרמון, כי שם החרימו חרם ויקשרו קשר ביניהם. ואלה שמות ראשיהם, "שמעוא" והוא הגדול בהם, "אורכיברמיאל, אכיביאל, תמיאל, רמואל, דנאל, יחזקאל, שרקואל, עשהאל, ארמירס, בתראל, חנניה, זקיבה, שמשאויאל, שרתאל, טוראל, יומיאל, ארויאל. אלה המה גדולים מאתים המלאכים והאחרים כולם עומדם.

ויקחו להם נשים ויבקשו להם כולם אחת אחת ויחלו לבוא אליהן, ויתערבו עמדם וילמדו אותן קסמים והשבעות, ויראו לחתך בשורשים ובעצים. והנה הרו ותלדנה את הנפילים בגדולים וגבהם שלוש מאות אמה. ע"כ מדברי הטינוף.

והנה, כמות ההזיות הכתובות רק במאמר זה מתוך דברי הטמא, בוודאי כי רחוקות הם מכל דעת ושכל ישר אולם כנראה שדיעות אלו היו ממקומים בקרב היהודים, ויתכן שדעות אלו כבר החלו לפעפע בליבות בני אדם, וחלילה לחשוב דברים כאלה נתעבים על הבורא יתברך ועל המלאכים עושי דברו.

אולם, כמו תמיד, חכמי המשנה והתלמוד והם ממשיכי דרכו של משה רבינו גדול הנביאים, תמיד עמדו בפרץ וגילו את דעתם כנגד דיעות אלו. שכן מבואר במדרש קללת רשב"י (בראשית רבה פרשה כו סימן ה): "ויראו בני האלהים, רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא. רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא". והנה, רשב"י התנא הטחור הוא ולא אחר, מקלל לכל מי שאומר שמלאכים טהורים נפלו עם בנות אדם. וצריך להבין הטעם, צריך להבין הסיבה. ומה ראה רשב"י לקלל? אלא מפני שזו דיעה המשבשת את השכל הישר וחולקת על יסודות דת האמת, לכן רשב"י לא חסך במילים וקילל בקללה חמורה כל מי שסובר כך.

אלא שמדוע ענין זה של הקללה כל כך חשוב? מכיון שאם רשב"י רק היה תנא "חולק", עדיין לא היה זה מספיק, כי בעלי התירוצים, היו אומרים שאע"פ שרשב"י חולק, עדיין ספר חנוך לא חיצוני. אולם רשב"י ידע על ענין זה הכתוב בספר חנוך, וידע שהמינים הארורים אוחזים בדיעות אלו רעות. ולכן קילל בקללה חמורה והורה לשרוף ספר זה מקרב ישראל.

והנה המכשפים הארורים של ספר האופל הטמא, נעלם מעיניהם מה שכתוב מפורש במדרש בשם רשב"י. והם שאספו דעות חיצוניות כתבו שמלאכים ממש נפלו עם בנות האדם! ולאחר מכן שמו לב המכשפים שטעו וחלקו על רשב"י בעצמו, והוציאו מהדורה שניה מה שנקרא בפי כל, "זוהר חדש", ושם כתבו שאלו בניו של גדולי הדור. ומכאן אתה למה, שספר האופל לא רק שזו המצאה, אלא הוא אסיפות של דיעות קבליים הסותרים עצמם מינה וביה.

והאם רשב"י יקלל את עצמו? יעלה על הדעת שרשב"י הוא זה שאמר וקילל כל מי שסובר כך, יאמר שמלאך שוכב עם בת אדם? רשב"י התנא הטהור יאמר שאדם הראשון וסמאל באו על חווה וממנה יצא קין? אלא וודאי כי מכשפי האופל נעלם מעיניהם שרשב"י האמיתי הטהור, בעצמו מקלל דיעות אלו שהובאו בספר חנוך, ולכן נחשב הוא לספר חיצוני, שהקורא בו אין לו חלק לעולם הבא, וכך מי שקורא ולומד בספר האופל, וחושב שמדובר בספר "קדוש", ולאמיתו של דבר מדובר בספר פרו נוצרי אלילי ומתועב.

וכתב רבינו הטהור בפירושו המשנה: "בזמן שאדם מתבונן בדברים האלו [של מעשה מרכבה ומעשה בראשית], ומכיר [על ידי התבוננות זו] כל הברואים, ממלאך, וגלגל, ואדם כיוצא בו, ויראה חכמתו של הקדוש ברוך הוא בכל היצורים וכל הברואים, מוסיף אהבה למקום, ותצמא נפשו, ויכמה בשרו לאהוב המקום ברוך הוא, ויירא ויפחד משפלותו ודלותו וקלותו, כשיעריך עצמו לאחד מהגופות הקדושים הגדולים [השמש הירח והכוכבים וכו'], וכ"ש לאחת מהצורות [=המלאכים] הטהורות הנפרדות מן הגולמים, שלא נתחברו בגולם כלל". ע"כ. משמע שהמלאכים מעולם לא נתחברו בצורה כלל! וכל שכן שאין להם תאוה, חלילה מתועבות שכתב בספר חנוך ובספר האופל.

דוגמה ב: הוא המובא בספר "חנוך" בסופו בשורות האחרונות: "ועתה הנני קורא אל נפשות הצדיקים מ-דור האור, והארתי על כל הנולדים בחושך, ובשר לא גמל כבוד כפי אמונתם, ואביא [הוא חנוך יביא, מייחס גדולה לעצמו] את אוהבי שמי הקדוש, אל אור מזהיר ואושיב את כל אחד על כסא כבוד. ויזהירו לעולם ועד, כי צדיק אלהים כמשפטו ולאמונים יתן אומן במושב צדיקים. ויראו את ההולכים בחושך כי יהדפו אל מקום צל מוות והצדיקים יזהירו. ויאנחו החוטאים בראותם את "זוהר" הצדיקים, וגם המה ילכו אל המקום הכתוב להם לימים ולזמנים". ע"כ.

וראו כמה המכשף הכותב ספר חנוך, מהדר ומשבח את עצמו ואת ספרו, עד שמבטיח להם הבטחות שווא ומייחס גדולה לעצמו. ונראה כי מחברי האופל אימצו את השם "זוהר", ממה שכתוב בספר חנוך, "זוהר הצדיקים". שכן בספר זה כתוב שאף לחוטאים יהיה נחת מזוהר הצדיקים, כאילו הצדיקים משפיעים לחוטאים שפע ויש להם כח מסויים ואלילי. ולא מן הנמנע שהמכשף הזוהרי ראה דברים אלו, ופיתה את ישראל שאם ילכו אחר המרורות והנוכלות שבדבריו, יהיה גם לחוטאים נחת על ידי גריסת ספריו.

דוגמה ג: במדרש בראשית רבה מובא (פרשת בראשית פרשה כח): "ויתהלך חנוך את האלהים וגו' - אמר ר' חמא בר' הושעיא [ספר] "חנוך" אינו נכתב בתוך טומסן [כתבי קודש] שלצדיקים, אלא בטומסן שלרשעים. המינים [לשים לב שהמינים הווי ההויות הם אלו עם הדעות העקומות], שאלו את ר' אבהו אמרו לו אין אנו מוצאים, "מיתה" לחנוך, אמר להם למה? אמרו לו נאמ' כאן, "לקיחה", ונאמר באליהו "לקיחה", אמר להם אם לקיחה אתם דורשים, נאמ' כאן לקיחה ונאמ' ביחזקאל (פרק כד פסוק טז): "בן-אדם הנני לקח ממך את-מחמד עיניך במנפה ולא תספד ולא תבכה ולא תבוא דמעתך". אמר ר' תנחומא יפה השיבם". ע"כ.

כלומר, ההזיה לפיה בני אדם עולים בגופם ולא מתים, או נכנסים בגופן למקום שנקרא, "שמים", כל אלו הדברים הם הזיות המינים! כלומר אלו שאין להם חלק לעולם הבא! ולכן דבר זה מגלה לנו כי ספר האופל הוא ספר הגות דעות של מינים, מכשפים, יונינים ופרו נוצרים!

ונחתום בהערה חשובה לקורא הנעים: ישנו סממן מסויים שזכינו לראות אותו ולהבין, וכך גם נבין את הסיבה שספר האופל הצליח להיות מופץ בקרב עם ישראל. במשך ההיסטוריה היו הרבה בני אדם טועים, שאימצו לעצמם אמונות זרות, אמונות אליליות, רעיונות חדשים שנוגדים את המסורת של תורת אמת! בכל הזדמנות כזו, היתה מלחמה קשה מאוד לבעלי המסורת לשמור את עם ישראל, אבל בסופו של דבר המלחמה צלחה.

ממה שאפשר להבין שמזמן תקופת ספר חנוך החבשי עד תקופת חיבור המשנה שמגנה את הלימוד בספרים חיצוניים, החלו לפעפע דעות כוזבות בקרב היהודים. כמו שאמרו (משנה מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תחיית המתים מן התורה ואין תורה מן השמים ואפיקורס רבי עקיבא אומר אף הקורא בספרים החיצוניים". ע"ש. ולכן אנו מזהים שהמלחמה כנגד ספרי החיצוניים ערכה קרוב לחמש מאות שנה, עד שכל ישראל קיבלו תורה שבעל פה כתובה האוסרת על לימוד ספרים חיצוניים!

אלא שבענין ספר האופל הדבר קשה ביותר, מכיון שספר האופל מיוחס לתנא כדוגמת רשב"י הטהור, אבל סוף האמת לצאת, ואם רשב"י היה חי היה מנשק את כולנו ומודה לנו מאוד על ניקוי שמו מן הספר האלילי הזה שיוחס אליו.

עוד נעיר, כי ספר האופל בוודאי למד את שרבוט והשקר של השמות המדומיינים של "מלאכים" מספר חנוך כמו שראינו למעלה: וכן הובא באופל כך (וזהר - סתרי תורה כרך א בראשית פרשת וירא דף קח עמוד א): "ואינון מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קמ"ץ "קדומיאל" מלכיאל "צדקיאל פת"ח "פדאל" תומיאל "חשדיאל צר"י "צוריאל" רזיאל יופיאל סגו"ל "סטוטריה "גזריאל" ותריאל (נ"א ורדיאל) "למואל חר"ק" "חזקיאל" "רהטיאל" "קדשיאל שב"א" "שמעאל" "ברכיאל" (נ"א שכניאל ונ"א ברקיאל) "אהיאל חל"ם חניאל"ל "להדיאל" "מחניאל" (נ"א חניאל ליעדיאל מ"לכיאל) "עניאל ענאל אהניאל רחמיאל עזריאל (נ"א ש"בנאל ריזמיאל קדומיאל, שר"ק, חכמיאל רמיאל קרשיאל, חרק) סנניה ודרגניה רסיסיאל דומיאל סניה טהריאל עזריאל נריה סמכיאל רמיאל ברקיאל "תסוריה" שבניאל "רביאל"ל". ע"כ דברי השיקוץ. ומה זו האיווולת הזו? מה הולך כאן? כיצד נסתמו עיניהם של עם ישראל?!

וכעת אחר הבנת דברים אלו, קצת היסטוריה על הספר הטמא "חנוך" מתוך ויקיפדיה: ספר חנוך א' נכתב בארמית, כנראה סביב המאה השלישית לפני הספירה. הוא היה חיבור נפוץ ופופולרי מאוד בימי בית שני, ומוטיבים נרחבים מתוכו אומצו או עובדו-מחדש בספרים כמו ספר היובלים, "ספר הענקים", צוואות בני יעקב ועוד. יוסף בן מתתיהו, פילון האלכסנדרוני וסופרים אחרים מתייחסים במובהק אל הסיפור החנוכי.

במאה השנייה לספירה [500 שנה לאחר פרוץ הספר], קיימות עדויות למאמץ רחב-היקף של חז"ל לדכא את המסורות החנוכיות בכלל ואת הפרשנות המלאכית לבראשית ו' בתוכן. הספרים העוסקים בו לא נכללו כחלק מהתנ"ך ולא הועתקו עוד ... הרעיון שגוף אדם עולה השמימית כמו שהוא ואף זוכה לכבוד ויקר בעולם עליון כאלהו הנביא החל להתבסס כור ואף נוגד את ערכי העולם הרבני-יהודי המתגבש, בעוד בדת הנוצרית שאך זו נולדה מתועדים מאמצים למצוא סימנים ותקדימים שכאלה, ומסיבות מובנות. לכן הוסיף רבי אושעיא ומסר: "חנוך אינו נכתב בתוך תומסון של צדיקים אלא בטומסון של רשעים", ורבי אייבו גרס: "חנוך חנף היה, פעמים צדיק פעמים רשע, אמר הקב"ה, עד שהוא צדיק אסלקנו".

עדות נוספת להתנגדות היא ב"דיאלוג עם טריפון היהודי" של יוסטינוס מרטיר, בו אב הכנסייה שם בפי בן-שיחו היהודי את הטענה שהנוצרים כופרים בגלל אמונתם בכך שהמלאכים חטאו בכך שהזדווגו עם בנות-האדם ... מוטיבים חנוכיים עלו שוב במדרשים מאוחרים כפרקי דרבי אליעזר מן המאה השמינית, אך הספר עצמו נותר עלום. בספרות הקבלית, סיפור חנוך שעלה לשמיים בגופו ממש מקובל לחלוטין, כן מבואר בספר זוהר, אצל רבי אברהם אבולעפיה, רבי יהונתן בן עוזיאל, ועוד רבים אחרים. במקומות רבים בקבלה נקרא המלאך. חנוך-מטטרון.

הנצרות הקדומה אחזה בפרשנות החנוכית-מלאכית לבראשית ו' א'-ד', ובספר חנוך א' ונגזרותיו בכלל, עוד כמה מאות שנים שהרי לפי הבשורה לפי מתי, מריה הבתולה הרתה לרוח הקודש ולא לבעלה יוסף. לדוגמה, טרטוליאנוס פירש את החיוב לנשים לכסות את ראשן במהלך תפילה "בעבור המלאכים" בראשונה לקורינתים י"א, כנובע מהחשש שאלו יתאוו אליהן כפי שאירע בעבר טרם המבול כפי שמתואר בבראשית. קלמנס מאלכסנדריה, אירנאיוס מליון, טטיאנוס ואבות אחרים הזכירו מסורת זו אף הם.

הראשון לפקפק ולהביע אי-נחת ברורה מן ההשלכות התאולוגיות של הסיפור הוא אוריגנס, שבתקופתו הפגאנים באירופה התעקשו שזיווג בין מלאכי עליון ואלים לבין בנות האדם איננו תופעה חד-פעמית אלא תופעה רווחת ונפוצה שארעה פעמים רבות בתולדות האדם ... ככל שפגאנים אנטי-נוצרים, כמו יוליאנוס הכופר, אימצו טיעון זה, כך התגבר חוסר הנחת הכנסייתי מהפרשנות המלאכית ... פרשנים כנסייתיים, בראש ובראשונה אוגוסטינוס מחיפה ב"עיר האלוהים", העבירו את המסורות אודות מלאכים שחטאו אל המרד בהנהגת השטן מיד לאחר הבריאה.

"ספר האופל – אם נכתב על ידי רשב"י כיצד גער בו הבורא"

והנה מובא בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לז עמוד ב): "יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערכתכם! הדור אזול. איתיבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם – שנים עשר חדש". והנה לפי המכשפים הזוהרים שטוענים שרשב"י כתב את האופל במערה, והיה יודע כל רזי דרזין ואין סוד שלא היה יודע אותן, והיה בקי בכל דיבור הנשמות

וכו' וכו'. כיצד לא ידע שאין זה רצון ה' שבני אדם רק ילמדו תורה? הכל היה גלוי לו הרי! ודין פשוט זה, למי שכתב את האופל לא היה ברור?

אלא ודאי ופשוט שרשב"י עליו השלום האמיתי המובא במשנה ובתלמוד, כאשר היה במערה היה לומד תורה נביאים כתובים, ומעיין בחכמה, ומשיג השגות גדולות ונאמנות. ואף אם השיג סודות במעשה מרכבה, השאירם לעצמו! שכן רבי יהודה הנשיא היה תלמידו, ורק בזמנו כתבו תורה שבעל פה. ואיך יתכן שרשב"י יעבור על דברי תורה ויכתוב תורה שבעל פה? ולא זאת בלבד, איך יתכן שרשב"י יאמר על הבורא יתברך, "קצר אפים"? "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת"! דברים אלו נלמדים רק מתועבות הנוצרים! לייחס כזו מגרעת לרשב"י? יסכר ויסתם פיהם של המכשפים הארורים שהמיתו על היהדות ועל התורה הקדושה דברים שאשר הוליכו את עמנו הקדוש אחר התוהו.